Ч. 3 (10.971). Львів, в'второк 4. січня 1927. Poczʼowa opłata zaztaczono ryczałtem. Рік XLV

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів. Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло", Львів. — Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем — Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. — За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

З другого боку.

Львів, 3. січня 1927.

Жидівські чинники в останньому часі все більше зацікавлення проявляють до українсько-жидівських взаємовідносин. На днях два органи двох дещо відмінних напрямків сіоністичної думки: грінбавмівський „Наш Пшегльонд" і райхівська „Хвіля" розпочали анкетні заходи серед українських громадських діячів. Львівський орган пос. Райха вже заінавгурував друк анкетних відповідий голосами през. Ю. Романчука і д-ра Ст. Барана. Ці перші голоси попереджено редакційним вступом, в якому стверджується погіршення українсько-жидівських відносин. Причиною цього стану є — на думку східно-галицьких сіоністичних діячів — політичні події останніх місяців, як: польсько-жидівська угода, вбивство Шварцбартом Петлюри та інтерпретація тих подій українською й жидівською публіцистикою. Значну частину вини несе на собі варшавсько-жидівська преса, яка — мовляв — зі справи Шварцбарта зробила сензацію, а факт польсько-жидівської угоди схарактеризувала як акт асиміляційної й польонізаційної політики східно-галицьких сіоністичних менерів на „кресах".

„Українська публіцистика, що свою працю проводить тепер в дуже важких умовах, а в якій — на жаль — все рідше висловлюються найбільш заслужені і найкращі традиції політичної діяльности репрезентуючі українські діячі, підхопила тактичні аргументи варшавсько-жидівської преси і спрямувала їх до жидівських політичних діячів на тутешньому ґрунті, забуваючи про спільні звязки демократичної боротьби за національні права українців і жидів — тут, де вони поруч себе живуть і житимуть, де в інтересі обох народів лежить, щоби у взаїмне співжиття вкрадалося якнайменше фальшу і непорозумінь".

Змагаючи до усунення всяких неясностий в українсько-жидівському співжитті, редакція східно-галицького сіоністичного органу звернулася до поодиноких українських політиків і діячів з такими двома питаннями:

1) Як повинна взаїмно уложитися національна, суспільна і культурна політика обох народів, щоби увільнити взаїмні відносини від непорозумінь і неприхильности, а влекшити згідливе і позитивне співжиття обох народів?

2) Якими позитивними засобами повинна змагати до тієї мети інтелігенція і публіцистика обох народів?

Як бачимо, керманичі жидівського життя і жидівської опінії взяли в свої руки ініціятиву в справі наладження зірваних жидівсько-українських взаємин і створення умов для пригожого співжиття між українцями і Жидами. Розуміється, що ми з великим вдоволенням привиталиб цю благородну ініціятиву і підтрималиб цю бажану акцію, як би не премедитаційна фальшивість її заложення. Жидівські політики замість йти простолінійно до наміченої мети, себ-то замість безпосередньо трактувати в тій справі з українськими демократичними партіями, виразниками організованої громадської думки, — вдаються до поодиноких українських діячів, з яких деякі вже перестали грати відповідальну ролю в громадському житті.

Обхідна тактика східно-галицьких жидівських менерів нагадує нам аналогічну тактику їх союзників (напр. Ст. Грабського в університетській справі), тактику підривання й захитування політичних організацій при допомозі окружних ходів з другого боку. Сумніваємося, чи ця тактика приблизить її ініціяторів до осягнення бажаної мети, розуміється, якщо та мета подумана щиро, серйозно і чесно, а не є випливом переходової тактики. Дозволимо собі зазначити, що подані два голоси (през. Ю. Романчука і д-ра Барана) вповні покриваються зі становищем української преси в українсько-жидівському питанні. Сивоголовий український діяч підкреслює, що співпраця між жидами й українцями може істнувати лише на означений час і до означених цілий, бо Жиди з огляду на свій наскрізь практичний характер і на свою атериторіяльність постійно йдуть з пануючими. Трівке наладнання відносин між жидами й українцями може наступити тільки в незалежній українській державі, себ-то тоді, як український нарід стане нацією державною, пануючою. Знову-ж д-р Ст. Баран в принціпі признає потребу жидівсько-українського зближення, одначе відмовляється від відповіди на поставлені питання — з огляду на те, що як дисциплінований член Обєднання не може висловлювати ніяких політичних енунціяцій без порозуміння і згоди управи Обєднання. Д-р Баран зазначив іще, що передумовою взаїмного зближення є зрозуміння всім національно-жидівським табором (а не тільки жидівськими народовцями був. Конґресівки) національно-політичних змагань Українців та витягнення для себе політичних консеквенцій такого зрозуміння.

З огляду на таке ясне поставлення справи, перфідно маркований наступ східно-галицьких асимілянторів на українську публіцистику минувся зі своєю метою. Так само окружний їх хід проти Обєднання застряг вже на перших кроках.

На вступі до своєї анкети східно-галицькі жидівські менери з нелицюючою їм наївністю постановили здезорієнтувати українське громадянство і засуґґестіонувати своїх читачів, скидаючи вину за загострення жидівсько-українських відносин на жидівсько варшавську пресу й українську публіцистику. Як би не те, то всі „екстратури" східно-галицьких жидівських менерів вийшлиб у зовсім иншому світлі. Угода Райх-Грабський виглядалаб просто невинною забавкою або посереднім добродійством для українського народу, а атентат Шварцбарта був би тільки шляхотним відрухом наболілої жидівської душі.

Далекі від охоти вступати на полемічні шляхи, уважаємо собі обовязком звернути увагу наглих охотників до зближення з Українцями на деякі факти, які опрокидують їхню премедитаційно-фальшиву наївність. Жидівсько-польська угода — це не діточі піжмурки, тільки далекосяглий, згідний з психікою нашого жидівства акт, який виріс на жагучій тязі жидів до пануючих. Не будемо входити в історію українсько-жидівських взаємин, а вкажемо тільки на події останніх літ. Саме тоді, коли українська демократія без застережень обстоювала національну індивідуальність жидівського народу і незвичайно прихильно ставилася до жидівського народу, жидівські провідники під фірмою асимілянторів залюбки вислугувалися польській шляхті і побоювали еманципаційні змагання українців. Підтримуючи жидівських націоналів, українська демократія довела в 1907 до вибору 2 національних жидів (Ґаблєра і Малєра) послами в українських округах. З вибухом війни сіоністична партія Галичини проголошує (навіть спеціяльним плякатуванням) свої побажання українцям і полякам в напрямі здобуття незалежної України і незалежної Польщі. На словах все представляється гарно, навіть приманчиво, але на ділі жиди масово денунціюють найсвідоміших українських громадян — як „зрадників" Австрії, а жидівська товпа з питомим собі фанатизмом по варварськи знущається над арештованими українськими селянами і священиками. Після скінчення світової війни жиди проголошують на українській національній території свою невтральність в „польсько-українському спорі", себ-то зазначують свою непричасність до долі тієї землі. Одначе тієї „невтральности" вони не додержують. Ще перед вирішенням долі Сх. Ґаличини зривають невтральність, беручи участь у виборах до польського сойму. Свій крок оправдують вони специфічним положенням жидівського народу, а одночасно зобовязуються при допомозі здобутих через неучасть Українців у виборах мандатів боронити на соймовій арені прав та інтересів українського населення. Замість того виринула нова теорія, а саме, що жидівська репрезентація покликана дбати виключно про інтереси жидівського населення. Таким чином жидівські провідники, міцно тримаючи в своїх руках десять українських мандатів, зійшли зі широкої демократичної основи, заступаючи її шкурними інтересами „святого національного егоїзму". Висловом тієї ніби нової, а в дійсности старої „ідеольоґії" й була жидівсько-польська угода зі всіми її наслідками і декораціями (штайґеріяда, шварцбартіяда і навіть марґулієсіяда).

Тяготіючи до сильніших, жиди без застережень перейшли на бік пануючих, стали авангардою польонізаційного походу на українських землях, зрештою — згідно зі своєю історичною місією.

Так представляються справи під люпою дійсности. Безпринціпність, шкурництво, служба інтересам пануючого — все те мусіло з нас вигнати ліберальну розслабленість до „нещасливого і переслідуваного" жидівського народу, а поставити нас на сторожі наших прав та інтересів. Будучи далекими і чужими расовому антисемітизмові, мусимо оцінювати жидівську політику з точки інтересів української нації і на основі того реґулювати наше відношення до жидів, як і до кожного іншого народу.

Очевидно, ми все готові до вирівнання розходжень, до зближення з жидівським народом і до співпраці з ним, однак передумовою цього є корінна зміна жидівської політики і тактики. Без переведення такої зміни, а навпаки всякі окружні ходи та намагання розсварити нас з принціповими жидівськими діячами є тільки наївністю і грубою незручністю.

Зпоза куліс КП(б)У.

Дещо про теперішні настрої комуністів у справах національної політики.

Один з бувших опозиціоністів у комуністичній партії більшовиків України (КП(б)У) і один з ідеольоґів опозиції, відомої під назвою „федералістів", Георг Лапчинський пише на сторінках харківського „Комуніста" про помилки колишніх противників політики КП(б)У в національній справі. Тих помилок допускався і Лапчинський, як провідник опозиції. Заключалися вони в тому, що „федералісти" (а потім боротьбісти і укапісти) домагалися господарського унезалежнювання України від Москви, заміни наплинових, зайшлих московських комуністів, що не мали ніколи нічого спільного з Україною, що вели централістичну московську політику визиску на Україні, українськими комуністами, тобто людьми, що національно приналежать до українського народу, що звязані з Україною, що розуміють її інтереси і що поведуть дійсно українську національну політику. За таке становище КП(б)У „федералістів" осудила та виключила свого часу з партії. Між виключеними був і Лапчинський.

Тепер Лапчинський знов у партії. А вступив він до неї, як сам каже, тому, що партія вступила на правильний шлях національної політики. До статті Лапчинського ми ще повернемо при иншій нагоді. Нині хочемо навести з неї лише те, що змальовує теперішні настрої унутрі КП(б)У в справах національної політики на Україні, дарма, що КП(б)У приняла минулого (1926) р. в червні відомі тези про українізацію.

— „Я доводив — пише Лапчинський — що інерція старого всеросійського централізму й після революції причиняється до нехтування інтересами „окраїн": ці погляди вважалися за націоналістичні... Але нині хіба партія офіційно не заявляє, що економічна та культурна нерівність для окремих частин СРСР, — колишніх кольоній російських — ще й досі істнує, і ліквідується її лише поволі, дарма що радянська влада поставила собі завданням, як найскорше цю нерівність знищити?... Я домагався обєднання з боротьбістами та укапістами, коли проти них велося нещадну боротьбу. Але пізніше хіба обидві ці партії не злилися з нашою, та бувших їхніх членів не впускається нині дуже часто на відповідальні, провідні партійні та радянські пости, де вони беруть активну участь у будівництві радянської України?

Це правда, що нині так воно діється, але... діється це відносно тих бувших членів укапістів, боротьбістів і федералістів, що покаялися і що визнали як Лапчинський правильність політики КП(б)У. Та приглянмось характеристиці настроїв у КП(б)У.

„Поперше — пише Лапчинський — кожний, хто добре знає склад наших партійних кадрів, не може не помічати, що в нас спостерігаються деякі небажані настрої, що не зовсім пасують до партійної лінії в національним питанні... Це цілком зрозуміло, якщо згадати, що дуже недавно такі настрої захоплювали були надзвичайно широкі наші партійні маси... З другого боку, наша партія, протягом революції, весь час поповнювала себе як окремими виходцями з других партій так і цілими групами та партіями, що вливалися до [illegible] лав... Отже тепер, коли

ских товаришів висувається на роботу, часто густо можна почути балачки, нібито перевагу дається робітникові „лише тому, що він є Українець".

„Далеко небезпечнішими — на думку Лапчинського — є настрої, що і досі їх спостерігається в декотрих робітників (що колись належали до українських комуністичних угрупувань), безумовно прихильних до партійної лінії та здатних її зд й сню'ати — настрої, що є нібито продовженням старої теорії про поділ партійців на „місцевих" і „прийшлих"; цими настроями в новому вигляді нібито відроджується ідею „нового центру", намагаючися змінити старі провідні кадри на нові „місцеві", беручи за критерій колишню належність до певних течій. Лише через такі настрої могло статися, що навколо невдалого літературного виступу окремих молодих товаришів, навколо їхньої спроби ревідувати навіть шляхи розвитку української революції, створилася така атмосфера повного співчуття (для групи Хвильового і тов. — Ред.) з боку декотрих партійних шарів, що центр. комітетов партії довелося звернути на цей виступ особливу увагу та реагувати спеціяльною постановою. Я категорично настоюю, що подібним настроям треба покласти раз на завжди край. Бо кожний товариш, щиро бажаючи, щоби проводилося партійну політику на Україні в дусі останіх постанов, повинен зрозуміти, що для цього є конче потрібною консолідація всіх сил насправді здатних цю політику перетворювати в життя; що ця консолідація є можлива лише навколо основних більшовицьких провідних (тобто московських! — Ред.) кадрів: що з иншими партійна маса не піде (?) та й не має на це жадних підстав, бо не можна з історії того факту викреслити, що соціяльну революцію почали були, і аж до цього часу кермували нею на Україні саме оці більшовицькі кадри — і робітники та селяне завше це памятають; що всяке загострення між прибічниками справедливої національної політики, щораз оживлює активність з боку її противників, російських шовіністів, — з ними наша партія вважає за потрібне боротися, але вони є ще дуже сильні як на Україні так і в Росії; що, нарешті, українська буржуазія і всередині республики і в еміграції, і в закордонній Україні завше є готова спекулювати на наших внутрішніх незгодах, стараючися підточити довіря до тої будівничої роботи на справжнє відродження українське (?), що взяла на себе наша партія".

З наведених цитатів легко уявити собі неміч Українців у партії, що править всевладно Україною, що рішила по словам Затонського осідлати національну українську стихію, сісти на неї та заїхати верхом аж до комуністичного гетта, де нема ніяких національних „болізней ні печалей" а сіра, нудна і безконечно млява інтернаціоналістична „жизнь безконечная". Сильні Москалі твердить Лапчинський. Якаж отже боротьба може бути з ними? Та й хто її поведе, ті безсильні та малочисельні Українці, що на них і в партії „верхи" їде московський комуністичний „всаднік"? Як би не крутив і як би не доказував Г. Лапчинський теперішню непомильність партії, яка його була свого часу викинула з свого складу за „націоналізм", то нічого не докаже. Українці на Україні не мають рації, і їх домагання неслушні, „національное определение украинцев" всеціло залежить від комуністів Москалів. Комуністи Українці можуть тільки „спочувати" Хвильовому і тов. а попри те мусять переживати своє і Хвильового упокорення перед всесильністю московського чобота.

З партійного життя.

Зїзд соц.-радикальної партії.

Дня 26. грудня 1926 відбувся у Львові в салі організації друкарів „Огнище" річний зїзд української соціялістично-радикальної партії. Як повідомляє „Громадський Голос", на зїзді було 126 делегатів з правом рішаючого голосу, які заступали 27 повітових організацій партії. Окрім того наразам зїзду прислухувалося трьох запрошених гостей.

Зїзд отворив д-р Лев Бачинський, що повитав делегатів і гостей, зокрема присутних на зїзді письменників Василя Стефаника, Марка Черемшину і Миколу Матіїва-Мельника та гостя Антона Крушельницького. Промовець присвятив також згадку поляглим за волю України і помершим членам української соц.-радикальної партії, яких присутні вислухали стоячи. На зїзд прислали свої привіти Закордонний Комітет української партії соціялістів-революціонерів і Т-во „Вільна Громада" у Пшібрамі.

В президії зїзду засідали д-р Іван Макух з Товмача, Семен Жук з Волині і Петро Сандуляк з Жабя. По затвердженню порядку нарад виголосив політичний реферат д-р Лев Бачинський. Про організаційні справи реферував Осип Навроцький. Оба референти представили висновки своїх рефератів у формі резолюцій. Відтак вибрано комісію організаційну і політичну для узгіднення резолюцій після відповідних внесків делегатів.

Після обох рефератів розвинулася широка дискусія, учасники якої напікали найбільше на „кривину роботу" УНДО і в додатку на деморалізацію, ширену комуністами. Загрози з иншого боку для українського народу промовці якось не добачували.

На внесення комісії обрав зїзд одноголосно нову головну управу партії в такому складі: голова — д-р Лев Бачинський, заступники голови — д-р І. Макух, С. Жук і д-р І. Новодворський. члени — Осип Навроцький, Гр. Дувіняк, Ф. Кунанець, д-р М. Рогуцький, А. Нивинський, М. Цюкенда, М. Матчак, М. Репин, д-р С. Брикович, д-р В Лисий, Д. Куріца, І. Пилипяк, О. Коберський, Н. Микитчукова, д-р Д. Сеник, І. Мурин, д-р О. Когут, д-р С. Ріпецький, М. Курах, О. Маланчук, Д. Гапчук, П. Сандуляк, І. Блажкевичева, д-р М. Стахів і О. Павлів. Окрім цього входять у Головну Управу голови повітових управ, згл. їх делегати.

Відтак зїзд приняв одноголосно узгіднені в комісії резолюції. Зїзд закрив промовою д-р Лев Бачинський. після чого відспівано соціялістично-радикальний і національний гимни.

По зїзді відбулося ще коротке засідання нової головної управи, на якому обрано головний секретаріят з оцих осіб: О. Навроцький, гол. секретар, члени: д-р С. Ріпецький, М. Репин, О. Коберський, О. Павлів, д-р М. Стахів, М. Курах, М. Матчак, О. Маланчук.

Памятаймо: Рідна Школа — це народня фортеця, це певний захист в добі лихоліття!

Радянська Україна.

Замахи на комсомольців і селькорів.

Харківський „Комуніст" повідомляє, що в селі Криливці, Ружанського району, вбито секретаря комсомольського осередку Бородая що був активним членом комсомолу і видатним громадським робітником. У тому селі була це єдина людина, що вела працю для комуністів. В селі Вальтівці поранили важко місцевого секретаря комсомольського осередку. В одному зі сіл Погребинського району теж убили селяне комсомольця, що мав їхати до школи. Таксамо виконано замах на секретаря Трубіївського району. Зновже секретар комсомолу в Бистрінську ховається бо грозять йому вбивством. В селі Верхівна стріляли до комсомольця в білий день. Все це інформації з бердичівської округи і всі вони з одного дня та вміщені в одному числі „Комуніста". Видно комсомольці користуються дуже великою „симпатією", коли на них влаштовують просто лови. В тімже числі „Комуніста" є вістка, що в селі Гаврилівці Харківської округи „бандити" намагались вбити члена сільради комуніста Миколенка, що був рівночасно кореспондентом харківських газет. Миколенкові вдалося щасливо втекти. Ось картинка сільського нового побуту на радянській Україні. Селяни починають фізично нищити комуністів, а особливо молодший їх нарибок комсомольців. Очевидно, що наведені факти не є відокремлені і льокальні. Їх дуже богато по всіх українських округах, та годі їх нотувати. Нині нотуємо їх тому, що всіх їх зареєстровано одного дня і в хроніці одного числа названої газети з 18. грудня.

Вечірні робітничі університети.

Укрголовполітосвіта тобто департамент вищої освіти у народньому комісаріяті освіти в Харкові приготовила плян організації робітничих університетів по всіх більших містах України, в яких є відповідні наукові осередки. Вечірні робітничі університети повставалиб при істнуючих уже високих школах (ВУЗАХ). Удержання тих університетів спадає в цілости на місцеві установи, що мають право відповідно обтяжувати міські та окружні буджети на ту ціль, а також кооперативні установи. До університетів будуть приймати всіх тих, що покінчили вечірні школи 2-го ступіня, або робітників та селян, що мають знання з тих шкіл. Особи нижче 18 літ не зможуть користати з науки в робітничих університетах. Учеників можна буде приймати лише в скількости 10 відсотків, маючи на увазі загальну скількість слухачів. Курс науки буде тривати цілих два роки. Переважно будуть у тих університетах викладати суспільнознавство, економію, географію, природознавство, математику, фізику, електротехніку, хемію, біольогію і машинознавство.

Вандалізм.

Нищення українських памятників на Личаківськім цвинтарі у Львові.

Пишуть нам:

На гробниці бл. п. крил. Еміліяна Білинського стовчено порцелянову фотографію бл. п. Иосифи з Павликових Білинської, своячки крилошанина, що померла в р. 1909; на тій самій гробниці вилупано й усунено напис на мармориній плиті спочиваючого тамже разом з крилошанином його сина бл. п. Костя Білинського, б. австрійського консуля в Каірі чи Константинополі, помершого давно перед війною. Гробниця бл. п. Білинських положена за 60 полем по лівій стороні кладовища від головної входової брами, напроти гробниці Дністрянських.

На гробі бл. п. радн. суду Н. Долинського, помершого около 1870 р. (поле 13, спочиваючого біля могили бл. п. Иоахима Хоминського, директора львівської поліції, знищено трираменний камінний хрест так, що остало лише одно останнє рамя хреста.

Сплюндровано цілковито памятник бл. п. Амалії з Макогонських Івасечкової, зараз за памятником історика Дениса Зубрицького поле 2 від головної дороги, по правій стороні від входової брами кладовища) і тамже спочившого бл. п. д-ра Володимира Івасечка, адвоката й радника прокураторії скарбу, померлого в 1916 р. Памятник цей великих розмірів з великим трираменним хрестом. Педестал з написом вивернений з гробу в бік, два надцокольні камені розкинені на бік, а хрест, окремо скинений, лежить на землі. Памятник цей, збудований з пісковного каменя, дуже сильно споганений. Вандалів мусіло бути найменше 2 або й більше, бо такого тягару одна або дві особи не знищили би

При головній дорозі праворуч від головної брами кладовища, з лівої сторони поле 13, між гробницями Гепцманків і Кольгенів-Тепферів стоїть гробниця бл. п. Гаврищка. На гробниці тій стояв ще тому кілька літ прекрасний хрест з темного мармору на грубім тяжкім педесталі, на якому був вирізьблений золотий трираменний хрест, по боках напис Іс. Хр., а під тимже на педесталі великими золотими буквами Гаврищко (імени й дати смерти вже не памятаю). Нижче на самій гробниці була вмурована мармурова ясно-синя плита, а на ній золотими буквами цитат з св. письма. Хрест цей із цоколом підставою) усунено цілком, а таблицю з написом св. письма вилупано так, що і сліду з неї нема. Найцікавіше, де подівся хрест і цокол—його очевидно украдено і сховано так, що по нім ані сліду нема. Памятник цей був справді гарний і звертав на себе увагу.

На гробниці бл. п. Юліяна Лаврівського, поле 56, праворуч головної правої дороги від головної входової брами, видний іще недавно на мраморній блідо-синій плиті український напис: Юліян Лаврівський, віцемаршалок галицького сойму. Плиту цю усунено й заступлено чужим написом (Юліян Лаврівський, діяч з 1860-их років, основатель Українського Театру і бувший посол до галицького сойму).

Зазначу ще, що оскільки собі пригадую, було богато більше хрестів на українських гробах, але більшість їх понищено так, що з тих трираменних хрестів нема нині ані сліду.

Вкінці ще одно. На Зелені Свята щорічно прекрасно убираємо хрести поляглих у боях 1918 і 1919 рр. вінцями з синьо-жовтими лентами; таксамо могила пок. Івана Франка аж потопала у вінцях із синьо-жовтими лентами. А по кільканацятьох днях якась злочинна рука спрятала всі ті синьо-жовті ленти (то як з хрестів поляглих у боях, так і з могили Ів. Франка, а полишила лише ленти білі й червоні...

Крайня пора, щоб ми постаралися нарешті про тревалі, хочби невеликі памятники-хрести на могилах поляглих у боях 1918—1919 років, а принайменше (тимчасом) про тревалі таблички, бо ті таблички, які є на хрестах поляглих з такого лихого матеріялу, що за короткий час не будемо навіть знати, де і хто там спочиває. Це святий наш обовязок. Бо тими нашими могилами львівський магістрат цілком не займається а зате вкладає величезні суми на нові хрести і задзіні таблички на цвинтарі „обронцуф Львова".

Відгуки дня.

Мир вам братя...

Бувають у нас ріжні збори: загальні надзвичайні, установчі, але таких, як отсе недавно „Загальні Збори Просвіти" ще не було і вже мабуть не швидко будуть.

Саля Лисенка виповнилась дня 25. грудня 1926 р. вщерть делегатами і неделегатами, гі тьми й інтрузами. А понад усіми панував святочний настрій, перемішаний криками, задухою, злобою і слізми.

Воістину кажу вам: Нема більше веселого народу, як Українці!

Не вірите?!... Підіть зі мною та подивіться, та послухайте, що там говориться

Одесную: ундисти...

Ошую: комуністи...

В запіллі: радикали...

Десь-не-десь: сельроби...

Легко кожну з тих груп пізнати.

Ундисти запитькують, комуністи кричать, радикали вічно ставлять внесення, сельробів було два.

Найвеселіше між комуністами. Це все люде молоді, переважно неповнолітні, а зате повноправні, бо поприносили повновласти. Вони не слухають дуже, що говориться, але дуже вважають на свойого диріґента. Він час до часу дай знак і тоді зривається щось подібне до реву, але далеко інтензивніше.

Комуністи внесень майже не ставлять, сподіваючись, що замість внесень, поставлять... колись половину присутних під стінку. Але все таки пару внесень поставили.

Одно з більше скромних було: „Попи повинні платити вкладки за бідніших селян". (Норма найвище 0 моргів поля і тим дасться пояснити додаток до внесення: щоби новий почетний член Т-ва Гринь Тершаковець віддав 10 моргів на „Просвіту", а з останшими 8 моргами буде мати право жадати від свого пароха плачення за себе вкладок".

Але найбільше внесень ставили, як я вже згадував, радикали. Їхні внесення були (треба признати) річеві і доцільні, тільки що кожне грішило забудьковатістю внескодавця.

Один з них жадав ухвалення заяви недовіря для старого виділу,... забуваючи, що він сам був у тім виділі. (Дехто каже, що це вершок громадянської саможертви).

Другий кидав громи на гнилу, збанґреновану інтеліґенцію, маючи сам скінчену гімназію і університет. (Дехто вважає це за наслідок злe вибраної життєвої дороги

Крім цього було кілька менше замітних внесень фінансової натури, з огляду на те, що в радикальній партії богато богатих селян і богатших інтеліґентів.

Не знаю, до кого долучити внесення сель-роба. Хиба до забудьковатости, бо й тут внескодавець забувся, хоч і не дуже.

Він ставив внесення „на щот" єднання „Просвіт", забуваючи, що на зїзді у Луцьку сам був проти єднання.

Накінець: ундисти.

Весь час зборів переслідувала їх манія уступчивости і згоди та слабість до титулів.

Коли радикали відчитували свою лісту то чулося: Товариш цей, товариш той, товариш тамтой, товариш якийсь там...

Всі були переконані, що це самі селяни або робітники. Тимчасом були там і 100-моргові кулаки та засібні каменичні адвокати.

Коли ундисти відчитували, то чулося Високоповажаний Пан Добродій такий то Високоповажаний Пан Добродій так — а — так і т. д.

Всі думали: самі пани, а там були і селяни, навіть малоземельні.

На мою думку не титул, а імя повинно щось казати і когось переконувати.

— — — — — — — — — — —

Збори „Просвіти" скінчилися і Богу [illegible] кувати.

Ратункове поготівля ще і тим раз[illegible] мало нагоди до інтервенції.

Іалактіон Чі[illegible]

Німці розбудовують воєнну фльоту.

Берлін, 2. січня 1927.

Адміраліція Німеччини передбачує на 1927 рік дальшу розбудову воєнної фльоти. В січні буде відданий до вжитку великий кружляк „Шлєзвін", в березні буде викінчений другий кружляк. В доках у Вільгельмсгафен усі кораблі воєнної німецької фльоти перебудовано так, що машини будуть опалювані нафтою, а не, як досі, вуглем.

Конференція балтійських держав.

Берлін, 1. січня 1927.

Тутешні часописи повідомляють, що до Таліна приїздять 2 січня міністри закордонних справ Фінляндії, Латвії та Естонії на конференцію для обговорення справи заключення гарантійного пакту з СРСР. Уважають певним, що дійде до заключення арбітражного пакту між тими державами. Здається, що тепер є трохи кращий настрій для порозуміння з більшовицьким урядом.

Війська Злучених Держав лишаються в Нікараґуї.

Льондон, 2. січня 1927.

„Ню Иорк Геролд" повідомляє, що державний секретар Келоґ заперечив, начеб Злучені Держави ухвалили забрати свої війська, які висаджено в Нікараґуї.

Страйк задля виголодження чужинців у Китаю.

Льондон, 2. січня 1927.

Із Шанґаю повідомляють, що положення в Кію-Кянг набирає грізного характеру. Оголошений страйк є звернений головно проти чужинців. Його метою є або виголодження чужинців або приневолення їх до виїзду. Чужинні консуляти занялися висилкою засобів поживи до Ганкоу. Шість чужинних канонірок приїхало з харчами до Кію Кянг.

Маніфест нового мікада.

Льондон, 2. січня 1927.

З Токіо повідомляють, що новий мікадо з нагоди вступлення на престіл видав маніфест, у якім каже, що його бажанням є задержати основні права держави, одідичені чесноти і традиції предків. Відносини у світі тепер значно змодифікувалися, людські думки йдуть у суперечних напрямках. В економічнім життї народів зазначуються конфлікти ріжних інтересів. Тому важне є усталити точку погляду на загальне положення краю і злучити зусилля цілого цісарства, які піддержують солідарність народу, скріпляють іще більше основи істнування нації і запевняють на все успіх японського народу, так щоби славні діла цісарського відродження могли присвічувати ще сильнішим сяйвом. „Кожен повинен узяти під увагу такі принціпи: простота замісць порожнечі, оригінальність замісць сліпого наслідування поступу, праця для добра і щастя всіх суспільних верств народу і приязнь до всіх народів світа — ось основна мета, до якої звернена наша найглибша дбайливість".

Амнестія в Японії.

Льондон, 2. січня 1927.

Зачинені від дня смерти мікада театри отворено наново. Відкликано також заборону музичних продукцій і танців. З нагоди вступлення на престіл оголошена буде амнестія для 50.000 вязнів.

Катастрофальна повінь.

Льондон, 2. січня 1927.

Із Сінґапуру повідомляють, що повінь на маляйських островах прибрала катастрофальні розміри. В декотрих ріках вода піднялася на 13 м. Богато сіл і містечок зовсім залила вода. Вода несе людські трупи, а передовсім богато скринь і кошів з тілами дітей, яких батьки так хотіли рятувати. Богато тисяч людей не має даху над головою.

Політика Німеччини.

Новорічна промова Маркса.

Берлін, 2. січня 1927.

В часі приняття дипльоматичного корпусу през. Гінденбурґ приняв також канцлера Маркса, який виголосив при тому промову, в якій вказав на поправу трудної господарської ситуації Німеччини в минулому році. В ділянці закордонної політики — говорив канцлер — Німеччина осягнула належну їй пошану заграниці, а також зрозуміння для своїх життєвих інтересів. Зокрема відношення до б. ворожих держав перейшло в щораз більше тревале порозуміння і рівноправність. Опорожнення полоси Кельну, вступлення Німеччини до Ліґи Націй, звязане зі здобуттям постійного місця в Раді Л. Н. і приречення забрати назад органи військової контролі є етапами поступу на тому шляху. Цілий німецький нарід працює і гуртується щораз більше, прямуючи до відзискання Німеччиною її давнього становища шляхом політики, опертої на мировім порозумінні і на пошануванні національної гідности.

У своїй відповіди канцлерові през. Гінденбурґ підчеркнув, що не зважаючи на деякі поступи, що їх приніс минулий рік у закордонній політиці, є ще в тій ділянці дуже богато важних річей до сповнення. Реалізація їх повинна прийти в цьому новому році. В першу чергу мусимо здобути знесення окупації, щоб уможливити Німеччині ведення мирної праці. В области внутрішньої політики наша найважніша задача — побороти господарську крізу, якої найнебезпечнішим виразником є величезне безробіття.

„Француз все буде ворогом Німця".

Берлін, 2. січня 1927.

Союз союзів патріотичних організацій видав з приводу нового року поклик, у якому звертається проти політики примирення у відношенні до Франції. Поклик підчеркує як головну задачу німецького націоналізму боротьбу з ідеєю, що прямує до зближення з Францією. „Француз — кажеться в одному уступі того поклику — все буде відвічним ворогом кожного Німця".

НОВИНКИ.

— **Ювилей проф. Щербини.** Відомий історіограф міста Києва проф. В. І. Щербина святкував 24. м. м. 75-ліття своїх уродин. Історична секція Української Академії Наук видала в честь ювилята памяткову книгу, в якій, крім вступу проф. М. Грушевського і праць аспірантів наукової катедри української історії, поміщена ціла низка ще недрукованих студій проф. Щербини.

— **Ucrainica.** Антольоґія п. з. „Сучасна европейська лірика 1900—1925" (Verlag von D. Zahn und D. Diamant, Berlin) приносить вибір віршів П. Тичини, М. Рильського, Е. Маланюка й Адама Монтрезора в перекладі Иосифа Кальмера. — В „Праґер Прессе" з 30. XII в рубриці „Україна" поміщено кілька заміток з українського культурного життя, м. ин. про медичний латинсько-український словник д-ра М. Галина, про Український Науковий Інститут у Берліні, про пятий том історії української літератури Грушевського й ин.

— **Райх поширює свої впливи.** На днях починає появлятися у Варшаві великий жидівський щоденник в польській мові під назвою „Дзєнник Варшавскі" під головною редакцією відомого автора жидівсько-польської угоди пос. А. Райха. З тією метою жидівський друкар Єгер (відомий з тзв. микитиніяди) переніс частину своєї друкарні до Варшави і уладив її там по всім вимогам найновішої друкарської техніки. Завданням пос. Райха поширити впливи реальної жидівської політики на б. Конґресівку і зменшити впливи пос. Ґрінбавма.

— **Нове постріляння поліціянта.** В Ходорові робив службу біля магазину цукроварні поліцай Франц Пшедриґа, що побачив уночі якогось чоловіка, який крутився в околиці магазину. Пшедриґа його придержав і зажадав леґітимації, але в цій самій хвили почувся вистріл і він дістав від нього кулю в ліву ногу біля коліна. Незнаний злочинець успів утекти, хоч за ним арвджено негайно погоню. Раненого поліціянта відвезено до шпиталю в Ходорові.

— **Примірний муж.** На Янівській вул. у Львові були прохожі свідками такої сцени: укінчений правник Иосиф Балабан напав з револьвером на свою жінку і став її бити так, що вона дістала зрушення мізку. Змасакровану жінку відставило ратункове поготівля до шпиталю, а примірного мужа „запрошено" до поліційного комісаріяту, де з ним списано протокол, сконфісковано револьвер, а опісля полишено його на свободі.

— **Ограблення двох кас у Львові.** У Варшаві ведеться тепер слідство в справі ограблення Дисконтового Банку, тому мабуть тамошні злодії перенесли свою діяльність на провінцію. І так на днях розбили у Львові злодії три каси, а саме касу бюра „Орбіс" при вул. Яґайлонській 20 і в сусіднім льокали Рільничого Синдикату. Забрали разом 2 тис. зол. Ціла готівка „Орбісу" 13 тис. зол. була призначена на новорічне для урядовців. Рівночасно злодії розбили касу вуглевого бюра Иосифа Фердина при вул. Академічній 21, але в касі не було гроший і вони мусіли відійти з нічим.

— **Марки і політика.** Що між німецькою маркою, державною валютою, і політикою істнував завсіди тісний звязок це ясне. Але що політика відбється навіть на почтових марках, про це ніхто не думав. Забаглось міністерству почт республиканського уряду (з президентом Гінденбурґом на чолі!) марок з королем Фридрихом Великим. Республиканські союзи рішили, що республиканці листів з такими марками не будуть приймати і будуть наклеювати відповідь: „Не приймаю, на знак протесту проти монархістично-мілітарної пропаганди". Почтова дирекція в Ганновері просто заявляє, що не буде приймати посилок з такими марками, бо вони є образою республиканських законів. Не важко уявити собі що те саме робитимуть монархісти з иншими марками, „республиканськими". У трафіці продавці повинні попросту питатись: „яку для вас марку — республиканську чи монархістичну?"

— **Нові винаходи.** Шведська телеграфічна державна управа подає до загального відома, що вже внезабі заведуть в усій Швеції безпротову пересилку образів і листів. Отже всі ми ще маємо надію діждатись того дня, коли важні листи з Америки чи Австралії не будуть мусіти мандрувати довго кораблями і падати у воду, в Европі падати до поштових скриньок, а зможуть перелітати незримо повітрям швидше, як усі літаки. — Один американський інжинір винайшов радієвий апарат, який може відкривати золотородні поля. Течії цього апарату мають силу доходити до глибини землі, а коли там надибують якийсь метал, повідомляють про це вказівкою на таблиці, яка є на поверхні. Кажуть, що цей апарат відкрив уже 10 жил золота.

— **Ніжні опікуни звірят.** З нагоди якоїсь виставки канарків довідуємось, що в Польщі істнує велике Т-во опіки звірят А в ньому ще: охорони пожиточних птах. Воно стежить пильно за тим, щоби ніхто не держав по клітках співаючих та цвіріньчаючих пташків, з виїмком канарків. Бо в Польщі є 20.000 любителів канарків і 800 їх годувальників, зорганізованих навіть у клюби. Приємно читати, що є на світі стільки ніжних серцець, які обурюються на вид запротореного в клітці, у теплій кімнаті, дрозда або щиґла. Та ще приємніше було би бачити, коли члена Т-ва опіки звірят як він стає в обороні перзщеної спітнілої коняки, що повторяється всю зиму на кожній вулиці, коли везуть дрова або вугля на переладованім возі... Здалось би також офіціяльне Товариство опіки... людий, яких безправно зачиняють у нетеплих кімнатах, а навіть бють.

— **Чудеса природи.** Льондонський науковий світ має рішати цікаву проблему: схожости двох братів, які мають 25 літ і є адвокатами. Близнюки Елліс перевищують усі дотеперішні „сіямські" пари. Вони незрослі із собою, а мають одинаковий ріст, вигляд, колір волосся та обличча, голос, а навіть рухи і... відбитку пальців, яка по твердженням учених, не є ніколи подібна в двох людий. Дотеперішні факти з їх життя звернули увагу на них лікарів і природників. Вони одинаково вчились у школі, мали одинакові ноти з тих самих предметів. Коли їх зачинили у лябораторії фізіольоґічного інституту в двох окремих салях і дали їм перекласти той сам французький текст і ті самі математичні вправи, вони зробили точнісько ті самі похибки. Навіть почерк їх той самий, так, що графольоґи не в силі його відріжнити. Можна уявити собі, які непорозуміння можуть виринути з такого переплутання двох осіб, зовсім одинакових, що в тім самім місті виконують цю саму професію! Вчені мають цікавий предмет до дослідів: чи зовнішній вигляд обох братів погоджується також із повною тотожністю їх внутрішньої будови і психічного життя, — мізку та почувань?

Процес 151.

За приналежність до української повстанчої орґанізації.

Володимир Вол., 30. XII. 1926.

Розправа з 29. XII. 1926.

Нині закінчив суд доказове поступовання, а опісля підпрокур. Струменський обвинувачував підсудних за приналежність до комуністично-диверзійної організації, що мала за мету викликати повстання на Волині й відорвати її від Польщі. Він покликувався на зізнання обв. Травнера, що обнимають 60 сторін, на лист обв. Степанюка, писаний до посла Приступи, а а перед всім на прокураторських свідків, як аспіранта Зарембу, функціонарів політичної поліції, як Ткачука, Кашука й ин. На основі тих зізнань підпрокуратор приходить до висновку, що на Волині ділали 3 диверс. банди, що був зорганізований генер. штаб і що були засновані 81 райкоми які могли виставити 5.000-ну (!) армію. Щодо зброї, то підпрокуратор говорив з меншим розмахом, але 6 заржавілих крісів і 1 граната (без запальника також мають значіння. Категорично заперечував, будьто би поліція била, про судову владу вже й не говорить. Заяви про побиття обвинувачених на думку підпрокуратора, якому обвинувачені закидали, що він їх теж бив — це одна видумка. Хоч сотки свідків оборони зізнавали про побиття обвинувачених, то все це неподади-

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане Редакція не відповідає.

1277 Фірма 2—4

„МОДА“ Львів, Ягайлонська 12.

продає на ялинку і новий рік сукні, блюзки, шляфроки, светери, пульовери, жіноче білля, панчохи, реформи **о 20 проц. дешевше як скрізь.**

Позір на фірму „МОДА“, Ягайлонська 12, вхід через сінь.

ні зізнання (!), а на доказ того прокуратор наводить факт, що свідки оборони зізнали, що вони нічого не чули про організацію. Дальше підпрокуратор зазначує, що за приналежність до повстанчої організації можна вважати вже саме бажання належати до організації, бо сам акт волі вистарчає, щоб когось засудити, хочаб ця воля не виявилося в ніякім реальнім факті. Той абстрактний акт волі даної особи не ділає на фантазію суду. Тому суд мусить дуже напняти свою фантазію (дійсно!), щоби засувати собі вину якогось обвинуваченого. Комуністична партія, що на думку підпрокуратора істнує кількадесять (?) літ (початок ком. партії в Польщі датується з 1918 р.), що має богатий досвід, що приноровлює випробовані методи конспірації, що має матеріяльну й моральну допомогу від МОПР-а, є дуже небезпечна.

Дальше підпрокуратор зазначує, що зізнания обвинувачених дуже згоджуються з зізнаннями свідків прокуратури, що стає очевидним, коли переглянути протоколи зізнань, що обнимають 21 томів з 11.000 сторонами. Опісля підпрокуратор переходить по черзі дуже часто згадувані дотепер на розправі місцевости, ячейки, райкоми і повіткоми, сотні, курінї, полки і бригади і закидує поодиноким членам або групам членів, в чім вони провинились. Накінець обговорює справу виміру кари. Передовсім підчеркує ріжницю між звичайним злочинцем і комуністом. Перший нарушує закон, але його не негує, другий і нарушує і негує. „Деякі обвинувачені зізнали, що не признають нашого права ані нашої моральности; вони є на те, щоб нас знищити“ — заявив підпрокуратор. Тому суд боронить не лише цілої Польщі, але також цілої західної культури і цивілізації. Боротьба з комунізмом ведеться у всіх державах, а Польща є найважнішим відтинком. Подібно, як колись боронила християнства перед ордами Татар, так тепер боронить цілий світ перед комунізмом.

Опісля підпрокуратор пропонує судові вимір кари для кождого з обвинувачених. „Найвизначнішим“ членам, як д-ру Манделеві і Хоминові, пропонує максімум кари, а саме досмертну тюрму. „Свідомим“ членам, як Хома, Яворський, Крайц (якого ці почислені ізза сухіт), Степанюк і ин. пропонує 15 літ тяжкої тюрми. Членам, що пішли в партію „ізза пробудження первісних, низьких інстинктів, а опісля підпали під переможний вплив партії завдяки партійній карности“, пропонує від 12 до 4 літ тяжкої тюрми. 68-літньому („бойовикові“) Омелянові Бакунові лише два роки (до смерти вистарчить мабуть). Обвинуваченій Хаї Штайн, з узглядненням її пола і з підчеркненням свойого „джентельменства“, пропонує підпрокуратор лише 8 (!) літ тяжкої тюрми.

Завтра буде промовляти підпрокуратор Ходецький, а опісля перший з оборони адв. Підгірський.

ОПОВІСТКИ.

Автор проекту на будову нової церкви в Тернополі мотто „Маланка“ зволить зголоситись по відбір призначеної йому нагороди сто (100) ам. долярів до о. Володимира Громницького, пароха в Тернополі. — Комітет будови нової церкви в Тернополі. 1213 3—3

„ОЛЬКА“ Одинокий спеціяльний склад панчіх і трикотових виробів — поручає **найдешевше** трикотове білля, вовняні панчохи, рукавички, скарпитки, светери, **пульовери,** мужеські, жіночі і діточі. 1041 8—9

РИНОК 35. БІЛЯ НАРОДНОЇ ТОРГОВЛІ.

Концерти Українського Національного Хору Д. Котка:

Понеділок 3. I. — Мар'ямпіль.
Вторик 4. I. — Маріямпіль.
Середа 5. I. — Галич.
Пятниця 7. I. — Болшівці.
Субота 8. I. — Болшівці. 528 2—?

Богородчанщина! При участи відпоручника Головної Управи відбудуться дня 17. січня 1927 р. о 12. год. в полудне в домі філії „Просвіти“ **Загальні Збори Кружка „Рідної Школи“ в Богородчанах** з таким дневним порядком: 1. Відчитання протоколу. 2. Звіт з діяльности. 3. Реферат відпоручника Головної Управи. 4. Реферат про організацію „Рідної Школи“ в повіті. 5. Дискусія над звітом і рефератами. 6. Внески контрольної комісії. 7. Вибір управних органів Кружка. 8. Внески і запити. — Взивається до численної участи Громадян як з богородчанського, так і солотвинського судового повіту. — Головна Управа „Рідної Школи“. 1243 1—1

Оповістка. Тому, що „Українська Захоронка“ улаштовує „Маланчин Вечір“ в салях Української Бесіди при вул. Рутовського 22, саля Музичного тов. ім. Лисенка є до винайму. 1242 1—2

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

ІДЕАЛЬНА ПАСТА до зубів **КРЕМ ПЕРЛОВИЙ** Ігнатович Львів. 956 34-?

КУПУЙТЕ КАЛЕНДАР-ЕНЦИКЛЬОПЕДІЮ „ТОВАРИШ“ на 1927 рік. Ціна 2·50 зол. Замовлення посилати: Кооператива „Друкар“, Львів, Руська 3. 20—?

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Д-р Фелікс Ган Спеціяліст недуг легінів, серця і жолудка **Львів, Городецька 46.** Телеф. 834 Пересвітлення Рентґеном. 1170 11-35

Знана фірма **„ЙОЛЯНДА“** повідомляє отсим, що **поширила свою школу крою і шиття,** де приймає без перерви на нищі і вищі курси — також приймає **всілякі роботи входячі в круг жіночого кравецтва.** Сташіца 8. II. п. бічна Хорущини. 1241 1—4

ЦУКОРНЯ

ПЧІЛКА

Львів, Ринок 27.

поручає на СВЯТА свої цукорняні вироби.

Замовлення виконує солідно і дешево. 1224 3—4

„Повітовий Союз Кооператив“ в Чорткові пошукує одного здібного книговодця і одного агронома, які могли би обняти свої обовязки з днем 15. січня 1927. Свідоцтва, рекомендації з РСУК і Спілки Українських Агрономів у Львові, посвідчення відбутої вже практики і услівя платні належить переслати до ПСК в Чорткові найдальше до 5. січня 1927. Числиться тільки на першорядні сили. Від обох вимагається між иншим, щоби були добрими бесідниками. Неузгляднені подання будуть звернені до 15.I. 1927. — ДИРЕКЦІЯ. 1226 2—2

Ширіть наш часопис!

ГІҐІЄНІЧНЕ ТОАЛЕТОВЕ МИЛО

і мило для дітей після найлучших закордонних приписів

виробляє

1244 1—2

ОКРУЖНА АПТИКА

Михайла Терлецького

:: ЛЬВІВ—РИНОК ::

Набувати можна на складі у Львові, а також у всіх склепах Народної Торговлі по ціні 1·20 зол.

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ

У ЛЬВОВІ, РИНОК 36

і в своїх 19 складах на провінції

1229 3—3

поручає

всі святочні товарі по конкуренційних цінах, **каву, чай, какао** у власному опакуванні, **горівки** краєві і **заграничні,**

коняк МАРТЕЛЬ, ҐЕНЕССІ, ОЖІЄ-ФРЕР

:: ВИНА: природні, богослужебні ::

Ґеґеляйське 3/4 фляшка	зол. 4·50		Маляга	зол. 10·—
Самородне	„ 6·50		Токай солодкий 1/2 фляшка	„ 12·—
Самородне-Токай	„ 7·20		„ витравний „ „	„ 12·—
Шато Палюджай	„ 6·60		**Австрійські природні:**	
Леаніка і Бадачонер	„ 6·60		Феслявер Ґабінет	зол. 7·20
Дальматинське червоне	„ 5·00		Ґумпольдскірхнер	„ 7·20
Ерлявер червоне	„ 5·50		Рейн—Рісліні	„ 7·50

Найпевніший середник



Проти ревматизму, гостця, мязневих корчів, нервоболів і тим подібним недомаганням найліпшим натиранням є

ІХТІОМЕНТОЛЬ

Більш як 5.000 подяк і близько 200 атестів з лікарських сторін, клінік і шпиталів найліпше доказують про лічничу вартість цього натирания.

Іхтіоментоль можна набути у всіх аптиках у Польщі або прямо 936 11—20

в Ляборaторії хем. аптики

М ра Симона Едельмана в Самборі ч. 130.

ФОРТЕПЯН „DORRA“ магонь, хрестовий, короткий. Каім, Коперника 16. Тел. 20—45. 1227 3-4

1 зол. 70 сот. коштує один ніж з хінського срібла у Манделя Коперника 14. Проти кіна „Коперник“. 681в)

НОВОСТИ! НОВОСТИ!

Для дітей на Ялинку!

Прегарні ілюстровані читаночки, оповідання і казочки:

Зима Читаночка укладу В. Радзикевича.	Ціна 0·95 зол.
Ріпка Казка І. Франка.	Ціна 0·30 зол.
Мурашка, лебідь і пчола Народня казка укладу П. Лисецького.	Ціна 0·30 зол.
Пусти мене Укладу П. Лисецького.	Ціна 0·20 зол.
Зелена бабуся Укладу П. Лисецького.	Ціна 0·20 зол.
Ме-е-е-е... Укладу П. Лисецького.	Ціна 0·20 зол.
Хто краще зробив? Укладу П. Лисецького.	Ціна 0·20 зол.
Чотири чи пять? Укладу П. Лисецького.	Ціна 0·20 зол.

Головний склад:

Книгарня „Рідної Школи“ - УПТ. Львів, Руська 8.

Рік основ. 1860 | **Найстарший конфекційний дім** | Рік основ. 1860

І. ЛЯУФЕР, Львів, Галицька 8 поручає свій богато заосмотрений **склад мужеської, хлопячої і діточої конфекції** по значно **ЗНИЖЕНИХ ЦІНАХ.** ПТ. Інтелігенції і урядовцям українських інституцій уділяється кредиту на догідних услівях. 1217 2-3

КУХОННЕ НАЧИННЯ

в найліпших якостях і фабричних цінах поручає 1075 8—8

МАРІЯН КОСЬЦЮК

Львів, вул. Чарнецького ч. 1.

Приготовляєте **КОНЦЕРТИ?** Жадайте повного **„МУЗИЧНОГО КАТАЛЬОҐУ“** який висилає за надісланням 1.— зол. в значках почтових **Книгарня Наук. Т-ва ім. Шевченка, Львів, Ринок 10.** 994 12—17



Тільки 10 днів

Оказійно дешева святочна продаж

Сукна, Конфекції, Взуття, Полотна

1202 1 т.п. 4—4

„РЕҐУЛЯТОР“

Львів — Ринок 43

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Видавничої Спілки „Діло“, Львів, Ринок ч. 10.